

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1648/20
16.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Миросављевић, председника већа, Ирене Трифуновић-Радуловић и Јасне Беловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Драган Блажић, адвокат из Младеновца, улица Вука Караџића број 10, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Ерчевић Предраг, адвокат из Младеновца, улица Црквена број 28 а, ради предаје непокретности у државину, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Младеновцу П 295/17 од 24.12.2019. године, у седници одржаној дана 16.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Младеновцу П 295/17 од 24.12.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П 295/17 од 24.12.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца против туженог којим се обавезује тужени да тужиоцу преда у државину к.п.бр. ..., њива 3. класе, потес "...", у површини од 1,37.24 ха, уписане у Лн бр. ... КО Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на основу трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 83.300,00 динара.

Против означене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 у вези са чланом 402 Закона о парничном поступу (“Службени гласник РС”, бр.72/11 са свим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку пред првостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом туженог пресуда побија због битне повреде из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, с обзиром да је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи, о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и самих тих исправа и изведених доказа, те пресуда не садржи недостатке због којих се не би могла испитати.

Према утврђењу првостепеног суда и неспорним чињеницама међу парничним странкама, тужилац је уписан као власник к.п.бр. ..., њива 3.класе, потес “...”, у површини од 1.37.24 ха, у листу непокретности бр. ... КО ..., по основу допунског оставинског решења Оставинског суда у Младеновцу О 17447/16 од 26.10.2016. године којим је оглашен за наследника, као унук оставиоца по преминулој ћерки ВВ а на накнадно пронађеној имовини иза пок. ГГ, бившег из ..., као и по основу уговора о размени Ов 2107/54 од 16.09.1954.године, који је закључен између сада пок. ГГ, деде по мајци тужиоца и привредне организације Пољопривредно добро “...” из ..., оверен код Среског суда у Смедеревској Паланци. Тужилац је био у поседу спорне парцеле к.п.бр. ... од 1954. године од када је његов правни претходник закључио уговор о размени Ов бр.2107/54 од 16.09.1954. године, односно ову парцелу је лично и преко својих правних претходника обрађивао све до 1991. године када је тужени ушао у ову парцелу и почео да је обрађује а тужилац је изашао из парцеле и прекинуо њено обрађивање. Решењем Вишег суда у Београду Рех 520/13 од 06.06.2016. године усвојен је захтев за рехабилитацију пок.Милоја Мијајловића, бившег из Рабровца и утврђено да је ништава пресуда Среског народног суда у Смедеревској Паланци Кон 105/46 од 25.04.1946. године, којим је конфискована имовина ДД, правног претходника туженог, као народног непријатеља и да су ништаве све правне последице ове одлуке, а рехабилитовано лице се сматра неосуђиваним. Парцела к.п.бр. ... КО ... је пресудом Окружног народног суда од 08.06.1946. године, Пл бр.774/46, којом је преиначена пресуда Среског народног суда у Паланци од 25.04.1946.године Кон.бр.105/46, конфискована од правног претходника туженог.

Полазећи од тога да је тужилац решењем СКН Младеновац бр.952-02-4-1152/2016 од 13.12.2016. године, укњижен као власник непокретности и то к.п.бр. ..., потес “...”, њива 3.класе, укупне површине 1.37.24 ха, број листа непокретности ... КО ..., решењем СКН Младеновац бр.952-02-4-1152/2016 од 13.12.2016. године, применом члана 3, 8 и 20 Закона о основама својинскоправних односа, првостепени суд је обавезао туженог да тужиоцу преда у државину предметну парцелу као власнику непокретности, коме својину гарантује и Устав Републике Србије као и међународне

конвенције. При том првостепени суд наводе туженог да је предметна имовина пријављена Агенцији за реституцију дана 18.02.2014. године, дакле у моменту када тужилац није био уписан као власник непокретности, цени као без значаја из разлога што је по Закону о наслеђивању, тужилац посао ванкњижни власник предметне имовине од момента смрти његовог правног претходника, ГГ, који је применуо 1960. године.

Правилно је првостепени суд закључио да је тужени у обавези да тужиоцу, као власнику предметну парцелу врати, а одлука је резултат правилне оцене изведених доказа, док је суд на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право. За донету одлуку суд наводи јасне и потпуне разлоге које овај суд у потпуности прихвата.

Одредба члана 20 Закона о основама својинскоправних односа предвиђа да се право својине стиче по самом закону, на основу правног посла и наслеђивањем као и одлуком државног органа, на начин и под условима одређеним законом, док члан 3 истог закона предвиђа да власник има право на своју ствар држи и користи и да њоме располаже у границама одређеним законом и да је свако дужан да се уздржава од повреде права својине другог лица, док је чланом 8 истог закона предвиђено да се право својине може одузети или ограничити у складу са законом.

Одредба члана 37 Закона о основама својинскоправних односа прописује да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари (став 1); власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог (став 2); право на подношење тужбе из става један овог члана не застарева (став 3).

Код правилног закључка првостепеног суда да уговор о размени Ов 2107/54 од 16.09.1054.године, представља ваљан правни основ стицања права својине на предметној парцели од стране правног претходника тужиоца, чињенице да је тужилац потом парцелу стекао наслеђивањем, а посебно да је у време подношења тужбе у овој правној ствари дана 29.03.2017. године тужилац већ био уписан као власник спорне непокретности, без утицаја су наводи из жалбе туженог да уговор о размени и решење о наслеђивању представљају само основ а не и начин стицања права својине. Такви наводи су и неосновани, ако се има у виду да упис права својине у јавну књигу представља обориву претпоставку да је лице власник непокретности, а да тужени ваљаност правног основа тужиоца за упис права својине, није оспоравао.

С обзиром да је према наводима тужиоца, тужени противно тужиочевој вољи 1991. године заузео спорну парцелу а што тужени током поступка није оспоравао, без утицаја су наводи из жалбе туженог да првостепени суд није учинио јасним правни разлог чињенице да је породица тужиоца ступила у посед 1954. године и изашла из поседа 1991. године.

Наводи из жалбе туженог да је рехабилитовање правног претходника туженог дана 06.06.2016. године, условило да се сви правни послови у вези са спорном парцелом сматрају ништавим, немају значај за оцену донете одлуке као законите и

правилне, с обзиром на савесност правних претходника тужиоца и самог тужиоца у стицању права својине на предметној парцели. Закон о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр.72/11, 108/13 и 142/14) у члану 4, за случај да су испуњени услови које закон предвиђа да се одузета имовина врати, прописује могућност да се имовина враћа у натуралном облику, али и да се даје обештећење у виду државних обвезница Републике Србије и у новцу у складу са законом.

Осталим наводима из жалбе не доводи се у сумњу правилност донете одлуке, због чега нису посебно образлагани.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка која је донета правилном применом одредаба члана 154, 155 и 163 ЗПП, а правилност донете одлуке жалбеним наводима није доведена у сумњу.

Имајући у виду да трошкови тужиоца на име састава одговора на жалбу нису били потребни и нужни, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен као неосновани на основу одредбе члана 165 став 1 у вези члана 153 ЗПП.

Председник већа-судија
Драгана Миросављевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић